

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

bindelse med anden social lovgivning, og jeg tror, vi fortsat skal holde os for øje, at det må ses i en større sammenhæng. Vi er også klar over, at der muligvis kan blive tale om ændringer i den gældende lov, og vi vil være med til at drøfte spørgsmålet i et udvalg, men derudover kan jeg ikke give tilsagn om nogen anden stilling til spørgsmålet, der er rejst.

Kjeldgaard Iversen: Forslagsstillerne må åbenbart have den opfattelse, at statskassen er udtømmelig; de glemmer — og det er der åbenbart også andre i denne sal, der glemmer —, at staten ikke har noget som helst at forære væk, men at hver eneste øre, som skal bruges til børnetilskud eller andre tilskud, skal hentes hos borgerne i form af skatter. Men så længe staten tager omkring 2 000 mill. kr. i indirekte skatter, i forbrugsskatter, et beløb svarende til omkring 2 000 kr. pr. familie, ville det være rimeligt, at man gik den vej i stedet at afvikle nogle af disse skatter. Det ville også give lettelse for familier med børn. Vi kan ikke gå med til denne foranstaltning; det er en umyndiggørelsesforanstaltning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Petra Petersen): Der er et gammelt ord, der siger, at et lands kulturelle stade kan måles i dets omsorg for de svageste i samfundet. Her i Danmark er vi i mange retninger noget selvlade. Det er ret almindeligt at høre udtalelser om, at vi har en meget høj social standard, og mange hævder, at Danmark er et af de lande, der har den bedste sociallovgivning.

Jeg tror dog, det er yderst sjældent, at disse udtalelser kommer fra de mennesker, der skal have støtte gennem socialreformen. Der er mange ting, der burde rettes, og meget der burde indføres som nyt i vort lands sociale lovgivning. Jeg tror ikke, at mange af vore arbejdsløse er tilfredse med deres lod — eller med den understøttelse, der gives dem —, og de kan heller ikke være tilfredse, for det er umuligt for de mennesker, der ikke kan skaffe sig arbejde, at leve af den understøttelse, der gives.

Heller ikke ulykkesforsikringsloven er, som den skal være. Her er der meget, meget, der burde laves om. Jeg har aldrig hørt mennesker, der har været så uheldige at blive

invalidere under deres arbejde, rose denne del af vor lovgivning. Vore alders- og invaliderentemodtagere er heller ikke henrykte for loven om folkeforsikring, og jeg vil gerne sige, at hvis den højtærede socialminister tror, at den hellige grav er velforvaret i dag, fordi man har lavet lidt hist og her — bl. a. pristalsreguleret alders- og invaliderenten og børnebidragene til de enlige mødre —, tror jeg, ministeren tager fejl. Der er meget, der bør rettes. Jeg skal dog ikke ved denne lejlighed komme ind på alt dette, men vil blot sige som helhed, at vi kan ikke være vor sociale lovgivning bekendt.

Hvis de tre afsnit af socialreformen, som jeg her har nævnt, rummer store mangler — og det gør de —, er der ikke mindre, der bør rettes i forsorsloven. Og myten om vor gode sociallovgivning er ikke svær at affive i dag. Under alle besættelsesårene stagnerede vort socialpolitiske lovgivningsarbejde, og det er ikke blevet ført à jour efter besættelsens ophør. Jeg kan således henvise til den tale, Henning Friis holdt ved Socialpolitisk Forenings møde i marts måned 1947, og hvori han gjorde rede netop for stagneringen i vort socialpolitiske arbejde og henviste ikke mindst til vort naboland Sverige og den familievenlige socialpolitik, man der fører.

Det, at vort socialpolitiske arbejde ikke har holdt trit med udviklingen, har i høj grad ramt familier med børn. I de debatter, der har været her i tinget under behandlingen af lovforslaget om moderskabsydelse, har jeg sagt, at forholdene har udviklet sig sådan, at børn efterhånden er en meget stor økonomisk belastning, og at det derfor er nødvendigt, at familier med børn får yderligere økonomisk støtte. Derfor har mit parti gang på gang foreslået at give de vordende mødre en moderskabsydelse, og vi har sagt, at man ikke måtte standse derved. Vi har derfor stillet dette forslag om børnetilskud — det lovforslag, vi i dag har til første behandling.

Da et rigsdagsflertal i samlingen 1949—50 ophævede subsidierne til tekstilvarer og til en række af befolkningens vigtigste levnedsmidler, gav man som en slags erstatning en lov om børnetilskud — den lov, som såvel den højtærede socialminister som ordførerne har omtalt. Det er jo en lov, der skal vedtages år for år, idet den kun vedtages for et år ad gangen, og det vil sige, at man